

ZVON

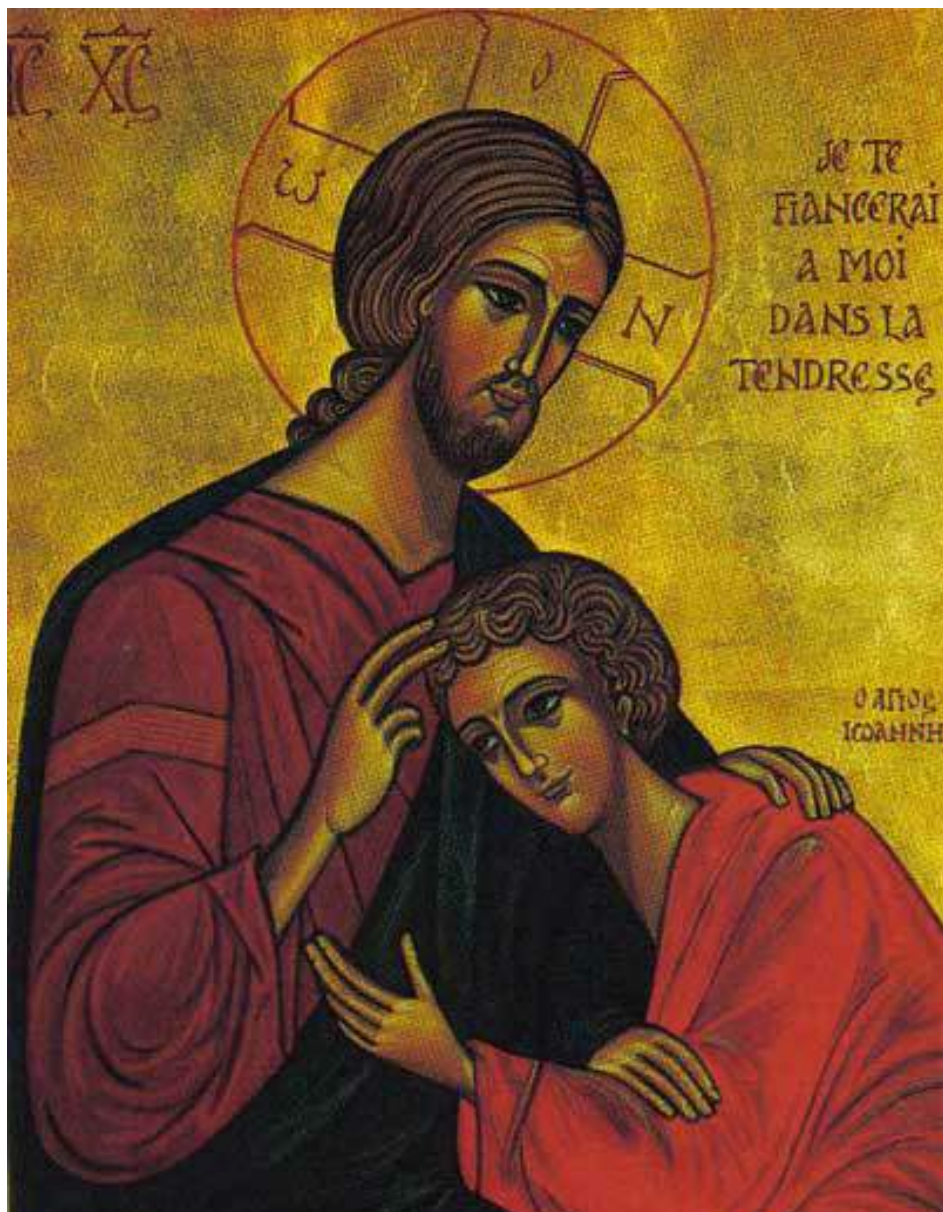
červen-červenec/June-July

2015

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

Anděl VESELÍ

(Poselství shůry, Anselm Grün
vydalo Karmelitánské nakladatelství
v Kostelním Vydří 2002)

Pro prvotní mnichy byla hilaritas - veselí a vnitřní jas, radostnost a projasněnost - znamením dobře vyladěné spirituality. Kdo poznal pravdu o sobě, kdo prožil své výšky i hloubky a kdo sám sebe zcela akceptoval, ten takovou hilaritas vyzařuje. Nechodí po světě s ponurou tváří. Nic lidského mu není cizí. Ví, že je mu všechno propůjčeno: i jeho vlastní slabost i lidské bloudění. Existuje záření, vycházející zevnitř, protože je napájeno hojivým, hřejivým teplem Boží lásky. České slovo “veselí” znamená jas, světlo, projasněnou duši. Veselý člověk prozáří jasným světlem celé své okolí. Zažene mraky, které přinášejí do duše chmury.

Veselost není jen vlastností charakteru, s níž se člověk zrodil. Vzniká velikou důvěrou, jestliže člověk o sobě ví, že je přijímán takový, jaký je, a že vše je dobré tak, jak to je. Veselí vzniká z odvahy podívat se pravdivě sám na sebe. Křesťané jsou přesvědčeni, že jen ten, kdo do sebe vpustí Boží světlo, kdo je vpustí do všech zákoutí své duše, může zářit veselím. V něm není už nic temného, s čím by se musel skrývat, nic propastného, čeho by se musel děsit. Jde světem bezstarostně. To není naivní optimismus, nýbrž postoj, který vyplývá ze setkání s pravdou. Protože se dokázal podívat pravdě do očí, nemusí si lámat hlavu nad případnými problémy. Není fixován na to, co je v tomto světě temné, nýbrž vidí, že všechno je ponořeno do božského světla. Věřící, že totéž světlo, které zvítězilo v jeho srdci, se prosadí i v tomto světě.

Takové veselí je nakažlivé. V blízkosti radostného člověka se nelze bavit o konci světa, nelze se utápět v samých nářcích na poměry. Radostný člověk temnotu nevytěšňuje, jen vidí všechno v jiné perspektivě: v perspektivě ducha, který prohlíží i tmou, dokud v ní nezahledne zářivé dno - Boha. Na všechno hledí z perspektivy svého anděla, protože ten vidí skutečnost tohoto světa nezkreslenou a na svých křídlech se odvede natolik povznést, že se i na tíživé situace dívá s veselým nadhledem. Veselému člověku strach nenaženete, protože spočívá v sobě a tak s ním nic tak snadno nepohne. Mluvíš-li s takovým člověkem, všechno se i v tobě rozsvítí a ty spatříš jak svůj život, tak i své okolí jinými očima. Proto ti blízkost veselého člověka udělá dobře. Víš, jaká tíseň vychází z lidí, kteří všechno vidí černými brýlemi, kteří jsou fixováni na vše negativní a vidí tudíž všude jen zápory. Veselý člověk tě

rozjasní. Náhle je ti lehký. Proto ti přeji, aby ses setkal s mnoha anděly veselí. Přeji ti, abys vymetl všechny mraky ze svého nitra, aby tvá duše byla jako bezmračné, jasné, zářivé nebe, a aby jas z tvého nitra zaplavil i tvoje okolí.

KONCEM KVĚTNA LETOŠNÍHO roku se otvírá vyhlídka z nejvyššího mrakodrapu v New Yorku - Freedom Tower. Za 32 dolarů můžete vidět Manhattan a další části města New Yorku. Jeden ze zaměstnanců se smíchem říká, že za jasného dne můžete dokonce vidět, jak se v dále země zakřivuje. Určitě se půjdu podívat na město z ptáčích perspektiv. Nestihl jsem to, když jsem přijel do New Yorku poprvé a pořád jsem měl čas navštívit Twin Towers.

Mám rád pohledy z vyvýšených míst. Ať už jsou to hory, či mrakodrapy. Zaměřím se na určité místo, dům, hřiště, náměstí a představuji si, že tam ti mrňaví tvorečkové něco řeší, hrají, odpočívají, nebo tak nějak tam prostě jsou. Pak mě také někdy napadne se za ty neznámé pomodlit a poprosit dobrého Boha, aby požehnal jejich jídlo. Nebo aby dali gol. Často to však nechám na Bohu - on přece ví, co nejvíce potřebujeme.

V přeneseném slova smyslu takovým vyvýšeným místem pro nás křesťany je ranní modlitba. V dále nadcházejícího dne vidím obrysy mých povinností, setkání, problémy a příjemné věci. Za tyto konkrétní věci se můžu pomodlit. V "závěrečné řeči" to ale můžu a mám nechat na Bohu - on přece ví, co nejvíce potřebujeme.

*Přeji Vám hezký čas strávený s časopisem ZVON
Fr. Antonín*

Books about Pope Francis

by Deacon Greg Kandra

While people may have different opinions about Pope Francis, we can all agree on this: he has been very good for the publishing industry.

In the short time since his election and inauguration, publishers have rushed to put out Pope Francis books. And why not? He's a source of endless fascination: the first pope from the Americas, the first who's a Jesuit, the first to take the name of Francis. His headline-grabbing public gestures—from washing the feet of female Muslims to forsaking the more elaborate trappings of his office and living, for now, in a residence hall rather than a papal palace—have only solidified his status as one of the most unpredictable and fascinating figures on the world stage. On top of that, he's the pope! His story would make a great book, wouldn't it?

Well, yes, it does. Over the last couple weeks I've been poring over three of the new volumes about Francis. Collectively, they complement each other nicely and manage to give a fuller portrait of a man who, until recently, was mostly a mystery.

Probably the most straightforward of the books I read is *Pope Francis* by Dr. Matthew E. Bunson, a hastily produced but intelligently composed primer on the pope and the conclave that elected him. This biography relies heavily on news reports and extended quotes from some of the new pontiff's speeches and addresses. It also delves into the last days of Benedict's papacy, which helps provide a context for this pope. But this book has some sidebar features that, while interesting, give it a padded-out feeling. (I'm not sure we needed a list of all the popes in Catholic history or a litany of "Cardinals Who Tweet" or a glossary defining such words as "Millennium" and "Evangelization.") I might also quibble with the prominent quote posted on the back cover, "Make me an instrument of your peace—St. Francis of Assisi," a statement from a prayer even devoted Franciscans concede the saint never really wrote. Nonetheless, the book is a helpful introduction to the new pope from the New World. It makes for engaging and sometimes absorbing reading.

Pope Francis: His Life in His Own Words by Francesca Ambrogetti and Serio Rubin holds the distinction of not only being absorbing, but also remarkably prescient. The book was first published in Spanish in 2010, and stands now as a prophetic portrait of a man poised to make

history. The book is a series of interviews—more like conversations, really—that capture Cardinal Jorge Mario Bergoglio in moods that are thoughtful, prayerful, and even playful. We learn about his family history: how his parents met in church, how his mother taught him to cook, and how he continued cooking himself until recently. (When the authors ask if he's any good at it, he replies: "Well, no one ever died...") The conversations range far and wide, from ethics to politics to poetry. And they even give a glimpse of the man who would be pope, when he describes one of his predecessors:

John XXIII was a priest who went out onto the street. As the patriarch of Venice, he would usually go out around eleven to Saint Mark's Square to perform the so-called 'rite of the show,' which entailed sitting in the shade of a tree or outside a bar, drinking a glass of white wine, and spending a few minutes speaking with parishioners. He did this like any Venetian, and he continued with his job. For me, this is a true pastor: someone who goes out to meet people.

Finally, there's another book of conversations, also first published in 2010, *On Heaven and Earth*, a series of talks between Jorge Mario Bergoglio and Rabbi Abraham Skorka, a scientist and scholar in Buenos Aires. This book delves more deeply into matters theological, and covers a spectrum that includes God, abortion, atheism, and same-sex marriage, among other topics. But far from being academic, the book is accessible and even captivating. Insights pop off the page. Here's the cardinal touching on the topic of death and what we leave behind:

To think that we have to leave an inheritance is an extremely serious anthropological and religious concept that speaks about dignity. It is to say to oneself: I do not want to close in on myself, I do not want to fence in my life, what is mine will at least be passed on to my children, to those whom I will leave my inheritance... Inheritance is developed over time through the pilgrimage of humanity: man receives something and has to leave behind something better...

These three books are just the first trickle of what will no doubt become a tsunami of studies on Pope Francis. We can expect books of his own, too, as he begins to write and publish encyclicals. Gradually, a Franciscan theology and worldview will emerge; a papacy will take shape; another chapter in Church history will be written.

If these first books are any indication, it's a story that will ultimately make one of the most interesting and unpredictable books in any library. Generations to come will love to read it.

I can't help but think how lucky we are to be living it.

Nesvětější Srdce Ježíšovo

svátek 12. června

I Bůh má svou slabou stránku – SRDCE

*z knihy Andělé v kurzu , vydal(o): Karmelitánské nakladatelství
Notker Wolf*

Musela být úžasná. Úchvatná a strhující. Člověk ji jednoduše musel milovat – nebo se jí bát. Nic nedělala polovičatě. Byla rázná, přímá a měla smysl pro humor. A byla svatá. Alespoň tak se to říkalo po její smrti už před čtyřmi sty lety. Tušíte, o kom to mluvím? Ano, samozřejmě, o Terezii z Avily.

S tak vitální světicí, jako je tato Španělka, se lze setkat jen vzácně. Jak se říká, dokázala se do toho pořádně obout, když jí něco chutnalo a když chtěla trochu dopřát svému tělu. Jenže se také uměla hluboce ponořit do Boha, když chtěla udělat něco pro svou duši. Žila s hlavou v nebi a s nohama pevně na zemi, a to je na ní to nejužasnější. „Když půst, tak půst, a když křepelka, tak křepelka,“ tak znělo její okřídlené heslo. U této dámy nemělo přijít zkrátka ani jedno, tělo ani duše. Proto radila svému příteli: „Dopřej svému tělu něco dobrého, tak aby duše měla chuť v něm bydlet.“ Mohli bychom se od ní učit, co to znamená být radostným křesťanem.

Tím se ale nezavděčila zdaleka všem. Byla to žena, která na svém mezku sjezdila křížem krážem celé Španělsko a při tom založila sedmnáct klášterů, napsala tisíce dopisů a dopisovala si dokonce i s papežem a se španělským králem. Jedni ji milovali, zatímco druzí se jí hrozili. Od církevních hodnostářů si vysloužila hanlivé přízvisko „nepokojná tulačka“ a udání u inkvizičního tribunálu. To, co ji přimělo neházet flintu do žita, bylo její bezprostřední spojení s Bohem. Oslovovala ho „Vaše Veličenstvo“ a zároveň s ním mluvila velice důvěrným tónem dočista o všem. Jak říkávala, modlitba není „nic jiného než rozhovor s přítelem, se kterým se často a rádi scházíme mezi čtyřma očima, abychom si s ním promluvili, protože jsme si jisti, že nás miluje“. Odtud tedy čerpala sílu a neohroženost. Říká se, že Terezie byla tak statečná a odvážná „jako pravý muž, a to chlap s pořádnými vousy“.

Možná to je právě to, co z ní dělá světicí. Nevyvěšovala si svoje úspěchy na prapor. Dobře věděla, že i ten nejsilnější člověk potřebuje Boží vedení, aby mohl konat dobro. Také věděla, jak nejsnáze proniknout k Bohu: „**Člověk musí vědět, jak chytit Boha za srdce, protože to je jeho slabou stránkou.**“

Róbert Bezák předjímal styl papeže Františka

převzato z www.christnet.cz

Rozhovor s P. Tomášem Halíkem o případu odvolaného arcibiskupa Róberta Bezáka. Trnavský arcibiskup Róbert Bezák byl za ne zcela jasných okolností odvolán 2. července 2012.

odvolaný arcibiskup
Róbert Bezák

Když jsem po skandálním odvolání arcibiskupa Bezáka zdvihl hlas na jeho obranu, věřil jsem, že se mu nakonec dostane spravedlnosti, i když jsem tušil, že to nebude lehký ani krátký proces (i v církvi Boží mlýny narážejí na mnoho překážek).

Potěšilo mne, že můj hlas nezůstal osamělým výkřikem do tmy. Velké množství věřících ze Slovenska i České republiky (včetně českých biskupů) i osobností veřejného života (včetně skvělého slovenského prezidenta Kisky) projevilo solidaritu s arcibiskupem Bezákem a jejich angažovanost nakonec přinesla plody. Upozornili Svatý stolec, že v "kauze Bezák" došlo k vážnému porušení etických i církevně-právních zásad a že neprůhledné zákulisní jednání bylo v naprostém rozporu s požadavkem Jana Pavla II., aby církev byla transparentní jako "dům ze skla". Který z těchto vlivů nakonec rozhodl, že papež František se rozhodl dát veřejně najevo, že nepřipustí, aby předchozí rozhodnutí (které se jeho zosnovatelé snažili zaštitit autoritou papeže Benedikta) bylo posledním slovem v tomto bolestném případě a že najde způsob Bezákovy rehabilitace, je těžko zjistitelné.

Možná došlo k posunu také poté, kdy papež František poznal a odstranil nepravosti kolem dřívějšího fungování Vatikánské banky, na které arcibiskup Bezák nepřímo narazil; někteří lidé (za tyto věci zodpovědní, které pak papež František uvolnil z úřadu) tenkrát asi sehráli svou smutnou roli v jeho tak rychlém odvolání.

Papež František rovněž před krátkou dobou vydal dokument o právním postupu při odvolávání biskupů, z něhož je patrné, že se s Bezákovým případem obeznámil a nepřipustí, aby se něco podobného ještě někdy opakovalo. Pravděpodobně lze očekávat, že formou rehabilitace arcibiskupa Bezáka bude ustanovení do odpovídajícího úřadu v některé zemi (mimo Slovensko, kde arcibiskup po zkušenostech s tamní hierarchií už působit nechce).

Hlavní "vinou" arcibiskupa Bezáka bylo ovšem to, že se pokoušel uplatnit styl pastorače v duchu papeže Františka ještě před pontifikátem tohoto reformního papeže. Nejvýraznější dopad obratu v "případu Bezák" bude zřejmě psychologický: lze předpokládat, že to přinese povzbuzení slovenských věřících, kteří byli znejistěni ve své důvěře ve stav církve, aby nerezigovali a snažili se, aby duch 2. vatikánského koncilu, tak jak ho uplatňoval arcibiskup Bezák a jak ho rozvíjí papež František, přispěl k evangelizaci slovenské společnosti a mravní a intelektuální obrodě slovenského katolicismu. Mnoho nešťastných kroků (odvolání arcibiskupa Bezáka a represe jeho zastánců a styl kampaně před referendem o rodině) narušilo autoritu církve u mnoha Slováků, zvláště u mládeže a inteligence (tedy významné části společnosti, s níž mons. Bezák dokázal komunikovat); snad se nyní najdou mezi laiky i klérem osobnosti a společenství, které znovu obnoví věrohodnost církve a pomohou jí živěji, autentičtěji, hlouběji plnit její základní úkol - vnášet do společnosti Kristovu svobodu a radost.

Myslím, že dojde také k hlubší spolupráci mezi českými a slovenskými katolíky. Vždyť i my dobře známe neduhy postkomunistické společnosti: to, že někteří křesťané nedokážou žít bez nepřítele, že se chtějí vracet do světa, který už definitivně pominul, že obtížný úkol porozumět složité realitě postmoderní pluralitní společnosti si ulehčují budováním bunkrů strachu a paušálního odsuzování, že vyměňují víru v evangelijní svobodu za směs nacionalismu a folkloru, že je strach ze svobodné společnosti žene z rodiny evropských národů do Putinova impéria ruské rozpínavosti. Ti, které oslovuje výzva papeže Františka k dospělému, zralému křesťanství, se nemusí bát o budoucnost víry - ale musí pro ni společně, odvážně a odpovědně pracovat.

VE ŠKOLE DUCHA SVATÉHO

Naše svatost bývá často něco úplně jiného, než si sami představujeme. Tak jiného, že největší překážkou na naší cestě ke svatosti je možná naše přílišné lpění na naší vlastní představě o dokonalosti. Svatost, kterou po nás chce Bůh, je vždycky jiná, vždycky překvapující, ale nakonec krásnější. Bůh nás volá k dokonalosti, ale není perfekcionista. A dokonalost se nepojí s vnější totožností s ideálem, ale s vnitřní věrností vnuknutím. Milost být věrní v důležitých věcech se nám dostane, když budeme věrní v malých věcech. Věrnost jedné milosti přitahuje milosti další. Cesta poslušnosti vnuknutím Ducha je náročná, ale je to cesta svobody a štěstí.

ukázka z knihy od Jacques Philippe

PODĚKOVÁNÍ:

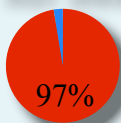
Děkuji všem, kteří připravili oslavu na poděkování za 25 let mého kněžství. Děkuji také za krásné dary a blahopřání, které jsem od Vás obdržel. Ať Vám Bůh žehná. V modlitbách na Vás všechny pamatuji.

Toto vydání Zvonu je dvojčíslí. Příští Zvon vyjde v měsíci srpnu. Přeji Vám všem požehnané prázdninové letní dny.

Fr. Antonín

SBÍRKA NA OBRAZ PANNY MARIE HOSTÝNSKÉ

Stav sbírky

■ vybráno \$24 354   ■ zbývá \$ 646

V minulém období na obraz přispěli:

Vlasta Krupková, Frank a Jiřina Vasek, Václav a Marianne Solfronk, Czech Mission Chicago, Miroslav Kašpar, Tonda a Helena Kočica, Miro Burjetka, Maros Krajcik, Růžena Bunžová.

CZECH & SLOVAK SUMMER CAMP

Dobrodružství s češtinou
Dobrodružstvo so slovenčinou

June 29 to July 10, 2015

To learn more:

Phone: 201 496 4393

czkschool@bohemianhall.com czechslovakculturalcenter.org

28. dubna - vatikánská organizace Cor Unum se rozhodla poslat 100 000 dolarů na pomoc obětem zemětřesení v Nepálu.

7. května - „Milovat jako Kristus miluje církev - to vyžaduje odvahu,“ prohlásil papež František během své katecheze o kráse manželství, kterou pronesl k věřícím shromážděným na Svatopetrském náměstí. Před audiencí se římský biskup setkal v Domě sv. Marty s dětmi s postižením.

12. května - Pražský arcibiskup a předseda ČBK kardinál Dominik Duka, OP předal arcibiskupovi syrské katolické církve Yohannu Petros Mouche z iráckého Mosulu šek na 3 miliony korun, které vybrali čeští věřící během zvláštní podzimní kostelní sbírky a věnovali Charitě ČR.

13. května - the feast of Our Lady of Fatima, was chosen to begin the transmissions of Radio Maria Ireland in Dublin. The opening of this English radio station in the Old Continent represents an important goal for the Catholic broadcasting station spread throughout the world.

16. května - vo Fakultnej nemocnici v Nitre zomrel po krátkodobom akútnom zhoršení zdravotného stavu emeritný biskup Mons. Dominik Tóth. Bývalý bratislavsko-trnavský pomocný biskup zomrel vo veku 89 rokov života, 65 rokov kňazstva a 25 rokov biskupskej služby.

17. května - v neděli byly na Svatopetrském náměstí ve Vatikánu slavnostně zapsány mezi svaté čtyři řeholnice, z toho dvě arabského původu: Maria Alfonsina Danil Ghattas (1843-1927), zakladatelka Kongregace sester růžence v Jeruzalémě a Maria od Ukřižovaného Ježíše Baouardy (1846-1878) z Řádu bosých karmelitek, zakladatelka Karmelu v Betlémě a v Indii.

20. května - Jsem zde, protože se má matka rozhodla nepřerušit své těhotenství, řekl světoznámý tenorista **Andrea Bocelli** během tiskové konference, při níž představoval nový projekt podporující rodinu. Ten bude zahájen 28. května 2015 v Barceloně a následně se přesune do mnoha měst na světě, např. do Filadelfie, Krakova či Betléma.

23. května - v sobotu byl v San Salvadoru blahověčen arcibiskup **Oscar Arnulfo Romero**, který se zasazoval za pomoc chudým i za sociální spravedlnost a byl zavražděn během slavení mše svaté 24. března 1980.

29. května - Již sedmý ročník Noci kostelů se uskutečnil na území celé republiky, ale i v Rakousku, Estonsku, Německu, Nizozemí a na Slovensku. V tento den se k ní připojilo jen u nás více než 1 400 kostelů, které se otevřely všem zájemcům a zadarmo zde nabídnou celou škálu zážitků, především duchovně-hudebních.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci červnu a červenci:

Marta Pope 6. června, Martin Hnízda 8. června, George Soyka 8. června, Helena Otypka 15. června, Petr Svoboda 17. června, Frank Slíva 18. června, Zdenek M. Nehybka 22. června, Petr Combs 26. června, Oto Bláha 29. června, Šárka Elahi 2. července, Tonka Habek 4. července, Alfons Broz 9. července, Dagmar Žalmanová 10. července, Anna Hlavatá 13. července, Georgia Chamberlain 14. července, Emma Wartownik 15. července, Petr Bunža 18. července, Věra Rychecká 20. července, Pavel Weirich 22. července, Růžena Bunžová 23. července, Kristýna Hnízdomá - Giancola 28. července.

!!! Mše svaté nebudou v Astorii 7. - 14. - 21. června!!!

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli: Helen Otypka, Elen Samek.

úmysl mší svatých v měsíci červnu a červenci 2015

datum	úmysl	dárce
-------	-------	-------

6/6/2015	Na poděkování Pánu Bohu za 25 let služby	Fr. Antonín Kocurek
7/6/2015	Za živou rodinu Sedláčkovou	Václav Sedláček
2/7/2015	Za + sesternicu Janku Flamíkovu	rodina Krupkova
5/7/2015	Za + rodičov Krupkových a Flamíkových	rodina Krupkova

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misii: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohannepomucene.org>

Msgre. prof. **Josef kardinál Beran** byl katolický duchovní a teolog, 33. arcibiskup pražský a primas český v letech 1946–1969. Byl politickým vězněm nacismu i komunismu, komunistický režim mu navíc po většinu času znemožnil spravovat diecézi. Po jmenování kardinálem prožil poslední roky svého života jako vyhnanec v Římě.

Narodil se v Plzni v rodině učitele. Vystudoval plzeňské gymnázium, poté se stal alumnem České koleje v Římě (Bohemicum, dnešní Nepomucenum, 1907–1912). Po vysvěcení na kněze r. 1911 pokračoval ve studiu teologie. V letech 1912–1917 působil jako kaplan (Chýše, Prosenice, Praha), dále působil nejprve jako učitel a posléze ředitel na ženském učitelském ústavu sv. Anny (1917–1928). Od roku 1928 vyučoval jako docent pastorální teologii na Teologické fakultě UK, v roce 1932 se stal profesorem teologie. V této době byl též rektorem pražského arcibiskupského kněžského semináře.

V roce 1942 byl po atentátu na Heydricha zatčen a vězněn v koncentračních táborech Terezín a Dachau. 4. listopadu 1946 jej papež Pius XII. jmenoval arcibiskupem pražským. Vysvěcen byl 8. prosince téhož roku.

Po komunistickém převratu odmítl podřídit církev komunistické moci, vystoupil proti komunisty zřízené podvatné „Katolické akci“ a exkomunikoval a suspendoval kněze Josefa Plojgara, který přes jeho přísný zákaz přijal místo v komunistické vládě. Přes enormní nátlak státu exkomunikaci nikdy neodvolal.

V letech 1949–1963 byl protiprávně internován StB na různých místech Československa, nejprve v arcibiskupském paláci v Praze (1949–1951) a posléze jinde.

V roce 1963 byl propuštěn z internace, bylo mu však zakázáno zdržovat se v Praze a vykonávat arcibiskupský úřad. 25. února 1965 jej papež Pavel VI. jmenoval kardinálem. Stát povolil arcibiskupu Beranovi odjet ze země do Říma na slavnostní předání kardinálského klobouku s úmyslem, že už mu nedovolí vrátit se do země.

V Římě se kardinál Beran zapojil do práce 2. vatikánského koncilu. 20. září 1965 na něm vystoupil s projevem O svobodě svědomí, v němž se mimo jiné vyslovil pro rehabilitaci Jana Husa. Založil také v Římě České náboženské středisko Velehrad. Jeho sekretářem po celou dobu působení v Římě byl pozdější pomocný biskup pražský Jaroslav Škarvada.

Kardinál Beran zemřel 17. května 1969 na rakovinu plic v Papežské koleji Nepomucenum v Římě, kde bydlel. Když zemřel, komunistická vláda nepovolila převoz těla do vlasti, načež papež Pavel VI. rozhodl, že kardinál Beran bude pohřben po boku papežů v kryptách chrámu sv. Petra v Římě. Stal se tak prvním a dodnes jediným Čechem, kterému se té pocty dostalo. Jeho hrob se nachází poblíž hrobu svatého Petra, mezi hroby Pia XI. a Pia XII. Pavel VI. také oproti zvyklostem osobně vedl pohřební obřady.